

menschen vandoen heeft, hoe hij zich niet schaamt dat aan te nemen, of hij dat soms geleerd heeft van Christus, die begot nog geenen steen had om er zijnen kop op te leggen. Bekennen wij dat er pastoors zijn die dan even bot antwoorden, geen aalmoes willen en dreigen: „We zullen zien of ge nog zoo stout zult spreken als uw laatste uur zal geslagen zijn, want dat slaat voor u ook eens.” Zoo echter onze herder niet. Hij spreekt over den roof der pauselijke staten en verhaalt vriendelijk de geschiedenis van Sint Pieters Penning. Hoe het moderne heidendom toch ook bij ons doordringt; dan zegt die Fik Rollé dat meneer pastoor een doorbrave vent is maar veel gemakkelijker geloofd zou worden, indien hij niet voor zijnen eigen winkel pleitte. „Het is uw stiel,” zegt Fik Rollé, „ge verdient er uw brood mee. En reaal.” Bekennen wij wederom dat er priesters zijn die dat op hun kracht nemen, zich kwaad maken en waarschuwen nu niet te hard te roepen, omdat eenmaal het laatste uur slaat en men dan nog veel harder zou kunnen roepen om een pastoor. Zoo niet onze herder. Hij lacht en: „Fik, Fik, Fik! Wat hebt ge u allemaal laten wijsmaken.” Goed getapt! Want die Fik heeft zich laten wijsmaken, dat de pastoor rijkelijk leeft van de menschen iets te beloven waar nooit, zoolang de wereld bestaat, iemand iets van gezien heeft. Neem nu b.v., zegt hij, de socialisten. Die willen de menschen iets geven waar ze vast en zeker iets aan hebben, een beter leven, wat veel meer waard is, want het hiernamaals is niets dan een riskatie. Hewel, waarom wordt nevens elke kerk geen zaal gezet, ze moet niet half zoo duur, groot of schoon zijn en neven die zaal een huis met hof gelijk de pastorij, 't mag veel minder zijn, en in dat huis een propagandist met wedde van den staat en zooveel volksbijdragen als de pastoors nu trekken van missen en begrafenissen?

Genoeg, ze discuteeren wel een uur. En in vriendschap, want onze pastoor is zacht en blijgezind. Lachend geeft hij Fik zijn part b.v. over de socialistische leiders waarmee hij wel zou willen ruilen wat het geld betreft. En Fik: „Hoeveel zijn er dat? Tien tegen honderd pastoors!” En dan meneer pastoor. En dan Fik. En dan meneer pastoor, die nu verder moet, maar als Fik wil, zullen ze daar nog eens in 't lang en in 't breed over klappen, komt maar eens af. Van Sint Pieters Penning zal meneer pastoor niet meer spreken. „Neen,” zegt Fik Rollé, „dat is een kwestie van princip: geen cent voor het clericalisme.” Zulke woorden worden er op ons gehucht den dag van heden reeds gesproken.

God zij dank hebben zulke godsdiensthaters nog eene vrouw, die Anna, anders ook geen voorbeeld, ver van daar, maar nu komt ze er tusschen en zegt dat Fik alles veel te hoog opneemt. „Overal zijn goeie en slechte en als al de pastoors waren gelijk gij meneer pastoor. . . . Ieder zijn gedacht. Die Paus zal ook wel een brave mensch zijn en ons halffranksken zal hem niet armer of rijker maken, alstublieft meneer pastoor, voor Sint Pieters Penning.” — „Merci Anna, God zal 't u loonen, kind, maar mag ik het aannemen van Fik?”